

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΕΠΙΔΙΤΗΣ

Σ' τὸ πίσω μέρος τοῦ ναοῦ, φτωχὸς, κουρδελιασμένος
Παρακαλεῖ γονατιστὸς καὶ τὴν παλάμη ἀπλώνει,
Σκύβει πολὺ τὸ πρόσωπο καὶ καταντροπιασμένος
« Ἐλεημοσύνη, χριστιανοί! » φωνάζει καὶ... βουρκώνει.

Ἐὰν κανεῖς εἰς τὴ φωνὴ τοῦ δύστηχου προσέξῃ,
Τρεμουλιαστὴ θὰ αἰσθανθῇ πῶς ἀπ' τὰ στήθη βγαίνει
Κι' ἂν ἐπιμένη περὶ πολὺ, θὰ ἰδῇ πῶς ἄλλη λέξι
Δὲν λέγει, κι' ὅσῳ τὸν ρωτῆς πλειότερο σωπαίνει.

Κουρέλια εἶνε τὰ ροῦχά του καὶ ἡ καρδιὰ κουρέλι·
Τοῦ τὴν ἐξέσχισαν φρικτὰ ὁ χρόνος καὶ οἱ πόνοι
Λεῖψανο μαύρης συμφορᾶς ἢ τύχῃ του τὸν θέλει
Νὰ ζῆ καὶ τ' ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων νὰ πληρώνῃ.

Ποιὸς εἶνε; πῶς ἡ μοῖρα του ἐδῶ τὸν ἔχει φέρει,
Νὰ ζητιανεύῃ τὸ ψωμί ὁ δύστηχος μὲ πόνο;
Κι' ἀπλώνει κατακίτρινο σκελεθρωμένο χέρι; ..
Μόν' ἢ ψυχὴ του ποῦ πονεῖ, αὐτὴ τὸ ξέρει μόνο.

Μὴ τοῦ ζητᾶτε τοῦ φτωχοῦ τὸν πόνο του νὰ πῆ
Καὶ μὴ τοῦ ξύνετε πληγαῖς ποῦν' ἀνοιχταῖς ἀκόμα
Πῶς προτιμοῦσε, παρ' αὐτὴ ποῦ πέρνει τὴν ντροπὴ,
Νὰ τὸν ἐσκέπαζε κι' αὐτὸν, κρῦον, τὸ κρῦο χῶμα!

Μὰ δὲν μπορεῖ ὁ δύστηχος κι' αὐτὸς ν' ἀναπανθῇ
Καὶ δὲν τολμᾷ γιὰ λυτρωτὴ τὸ Χάρο νὰ ζητήσῃ
« Ὅσῳ καὶ ἂν τὸν θάνατον ὁ ἄτυχος ποιῆ,
Τοῦ ἔχει γριάψ' ἢ μοῖρά του γιὰ ἄλλοι νὰ ζήσει.

Γιὰ τρυφερὸ πεντάμορφο, χαριτωμένο ἐγγόνι,
Τοῦ γιοῦ του τ' ἀκατάστατον κακὰ κληρονομιά,
Ποῦ τόσα ἔκαμε κακὰ καὶ πέθανε σ' ἀγρόνῃ
Κι' ἄφησε γέρο καὶ παιδι σὲ αἶσχος κ' ἐρημιά!

Κ' ἡ μάνα; Ἐκείνη πέταξε σὲ ἄλλου ἀγκαλιὰ,
Παρηγοριὰ ἐζήτησε, τὴν ἠῦρε δίχως κόπο!
Παράτησε τὸ σπλάγγνο της, δίχως γλυκὰ φιλιά!
Δίχως χαϊδάκια καὶ ψωμί καὶ ζῆ σὲ ξένο τόπο!

. . . . .

Διαβάταις, ἔλεῃστε τον καὶ μὴ τὸν ἐρωτᾶτε,
Τὰ μᾶϊα του δακρυζοῦνε σὲ κάθε ἐρώτησί σας!
Αὐτὸς μὲ περιφρόνησι ποῦ τώρα σεῖς κυττᾶτε,
Πῶς ἔλεοῦσε τοὺς πτωχοὺς!.. Ἄς κλάψη ἡ ψυχὴ σας!

Τὶ πόνο νοιώθει στὴν ψυχὴ τὸ χέρι σὰν ἀπλώνη
Κι ὅταν θυμᾶται τὰ παλῆὰ δικά του μεγαλεῖα!
Καὶ πόσο τώρα ἡ ζητιανιὰ τὰ στήθη του πληγώνει!....
Εἶνε γι' αὐτὸν ἡ ζητιανιὰ, διαβάταις, ἀτιμία.

Ἐγωῖσθης ὁ ἄνθρωπος μπρὸς ε' τὸν φτωχὸ περνᾶει,
Τὸν θωρεῖ γιὰ σκύβαλο καὶ τὸν περιφρονεῖ
Καὶ ἂν τοῦ δίδει κάτε τι, σχεδὸν τὸν βλαυτημαίει
Μὰ εἶνε φτωχοὶ ποῦ ἔπρεπε κανεὶς νὰ προσκυνῇ.

Ἐ, σὺ ποῦ χρυσοστόλιστος μπρὸς ε' τὸν φτωχὸ περνᾶς-
Καὶ δὲν τὸ καταδέχεσαι νὰ ρίξης τὴ ματιὰ σου,
Σὺ ποῦ διαμάντι ἄτιμητα ἔς τὰ δάχτυλα φορᾶς
Καὶ ἴσως κλείνεις βόρβορο στὴν ἄνομη καρδιά σου.

Ποῦ πλούτισες ποῖος ξέρει πῶς καὶ τὸν μεγάλο κάνεις,
Σταμάτισε! Τὸ χέρι σου εἰς τὴν καρδιά σου βάλε
Κι ἄπ' τὰ πολλὰ διαμάντια σου ἓνα μικροῦλι βγάλε
Καὶ δός το μὲ εὐλάβεια! Οὔτε στιγμή μὴ χάνης.

Δὲν ἔλεεῖς τὸν δύστιχο αὐτὸν ἀλεπλισμένο
Σ' τὸν ἑαυτὸ σου περὶ πολλὴ ἐλεημοσύνη δίνεις..
Ποῖος ξέρει σὺ ποῦ μὲ κορμὶ διαβαίνεις κορδωμένο
Ἐὰν μιὰ μέρα περὶ φτωχὸς κι ἄπ' τὸν φτωχὸ δὲν γίνης!

Ποῖος ξέρει σὺ π' ἀδιάφορη τοῦ ρίχνεις τὴ ματιὰ σου
Καὶ δὲν σοῦ συγκλονίζεται μεγάλε ἡ καρδιά σου,
Ποῖος ξέρει ἂν μὲ τὴν στροφή τῆς τύχης σου δὲν πέσης
Κι ὅπως αὐτὸς τώρα πονεῖ καὶ σὺ ἂν δὲν πονέσης!

Δὲν τὸ ποιῶ! Τὸ περὶ φρικτὸ κακὸ στὸν κόσμον τοῦτο
Εἶνε κιανεὶς ἂν στερηθῇ δόξα, τιμαῖς καὶ πλοῦτο·
Μὰ ἡ μοῖρα ἡ ἀνθρώπινη πολλὰς κοκίαις κρύβει
Σ' ἠρώνει τώρα, μ' αὔριο ἀσπλάγχχνος σὲ συντρίβει!

Θεόγνις

Ἄπὸ ὄλα τὰ ζῶα τρεῖς ἐξοδεύουν περισσότερο καίρην διὰ νὰ καλ-
λωπισθοῦν, ἡ γάτα, ἡ μύζα καὶ ἡ γυνή.

Οὐδὲν κακὸν πάσχει τις ἂν δὲν προσποιῆται.